

overlijdt. Schrijft men dan ook in de overlijdensadvertentie: het heeft de HEERE behaagd? In Reformatorische kringen wel. Maar in Evangelische kringen heel wat minder. Menigeen kan zich daar niet in vinden. En dat is opmerkelijk.

Het hangt er namelijk helemaal van af, welk wereldbeeld dat men heeft, welk Godsbeeld, welk mensbeeld. Wat is er gaande in deze wereld? Wie is de HEERE? Is Hij een God der wrake, ook voor mensen van goede wil? Of is Hij een barmhartig God, Die eigenlijk wil dat alle mensen gered worden? Wil Hij ziekten en kwalen, en beziet Hij in Zijn oneindige wijsheid dat die kwalen en ziekten er zijn, dat men daaraan overlijdt? Of is het eigenlijk allemaal een groot ongeluk, dat zeker niet door Hem is gewild? Maar als dat zo is, waarom heeft Hij Zijn almacht dan niet aangewend om dat te voorkomen? Wij weten het niet. Maar persoonlijk lijkt mij het “Uw wil geschiede” bij een bede om genezing voor de ander niet nodig. Men laat het voor de rest over aan de HEERE: zonder, wanneer het gevraagde toch niet wordt verkregen, het waarom daarachter pretenderen te weten; ook niet, als het gevraagde wel wordt verkregen. Het gevreesde gebeurt soms: ja, niet te ontkennen. Er is niet ingegrepen. Meestal niet. Ook niet te ontkennen. Maar is het 's HEEREN wil? Nee, dat geloof ik ook niet. Het had een bepaald doel? Voor mij is het “tijd en toeval treft die alle” troostrijker dan dat. Want dat de HEERE actief bijdeze zaken betrokken is: het heeft de HEERE behaagd; Hij heeft die en die “thuisgehaald”: iedereen zij in zijn eigen gemoed ten volle verzekerd; maar ikzelf zie dat toch anders. Ik denk toch dat de HEERE het welzijn voor de mens voor ogen heeft. Dat de HEERE dat allemaal niet wil. Maar natuurlijk: ik heb niet de wijsheid in pacht.

Nu is het Schriftgedeelte, hierboven aangehaald, over het gebed in de hof van Gethsemané, niet de enige plaats waar het “Uw wil geschiede” klinkt. Waar dan nog? Ach, iedereen weet het, vaak zal het zelfs gedachtenloos worden gebeden: In het Onze Vader. Na het “Uw Naam worde geheiligd, Uw Koninkrijk kome,” volgt: “Uw wil geschiede, in de hemel alzo ook op deez' aarde”. Is dat niet duidelijk? Vraagt Christus hier niet Zijn volgelingen in alles Zich aan Zijn Vader te onderwerpen? Dat laatste is zonder meer waar: opstandigheid leidt nergens toe. Maar het Uw wil geschiede in het Onze Vader gaat zeker niet over een voorbede voor de zieken. Dat gaat over heel andere zaken. Leest u maar goed: alle drie de beden waarmee het Onze Vader begint, zijn wensen. Uw Naam worde geheiligd: dat is een wensbede. Zolang satan er nog is op deze aarde wordt de Naam des HEEREN nog niet overal geheiligd. Zeker niet. Kijk maar naar alle oorlogen, twisten, ruzies, godsdiensttwisten, in het groot en in het klein.

En ons kennen is onvolkomen. Want het is nog altijd met het bovennatuurlijke zoals de geleerden tot Koning Nebukadnezar in Daniël heten te hebben gezegd over “de goden”: dat die niet bij de stervelingen wonen. En ofschoon in Daniël de HEERE Zich juist wel openbaart, namelijk aan Daniël, nu lijkt men toch te leven in een soort openbaringswoestijn. Er is wel wat, dat zou ik niet graag willen zeggen, maar een zo directe band als in de Bijbel soms aan de orde is, die zien wij niet, in het hier en nu. Toen Saul de ezellen van zijn vader aan het zoeken was, ging hij, op aanraden van zijn knecht, naar de ziener, om de HEERE over hun [zoek]tocht te raadplegen [1 Samuël 9:1-10]. Dat kon toen gewoon. Moet men daarop nu afdunstig zijn? Nee, dat wil ik zeker niet zeggen. Ik concludeer slechts.

Daarom ook: Uw Koninkrijk kome. O zeker, het Koninkrijk Gods is reeds onder ulieden: dat heeft Christus tot Zijn discipelen gezegd toen Hij hier op aarde was. In Zijn persoon, maar ook in het handelen van Zijn volgelingen, zolang zij deden wat Hij hen voorhield. Dan is het Koninkrijk hier al. Maar daar gaat het volgens mij in deze bede niet om. Dat gaat over het Koninkrijk in volheid, dat gaat over de wederkomst. Wanneer al het kwaad is uitgebannen. Wanneer de satan hier niets meer te vertellen heeft. Wanneer niemand de ander meer kaad kan of wil doen: de mensen elkaar niet; maar ook de mensen de dieren niet en de dieren de mensen niet en de dieren elkaar ook niet meer. Het zal vrede zijn: in Jesaja: op gans Mijn heilige berg, naar het woord des HEEREN; maar aan het einde der tijden: in de hele wereld: denkt U maar aan de berg die heel groot wordt aan het einde van het visioen over het beeld dat de wereldrijken symboliseert in Daniël 2.

Dan pas wordt de derde bede waarheid, die als het ware uit de eerste twee voortvloeit: Uw wil geschiede in de hemel, alzo ook op deez' aarde. Want dat is natuurlijk nog niet zo. Zoals ook Zijn Koninkrijk nog niet gevestigd is in volheid op aarde. In de hemel wel. Daar regeert de HEERE onbetwist: niemand die Hem daar naar de kroon staat. Iedereen heiligt daar Zijn naam; iedereen doet daar Zijn wil. Maar op aarde? Hoe ver is het nu van daar. Vandaar die bede: uw wil geschiede: in de hemel, alzo ook op deez' aarde.

En dan gaat het zeker niet om een zieke die overlijdt. Natuurlijk gebeurt niets buitenom de wil van de Vader: wanneer Hij echt niet wil, dan gebeurt het niet. Maar het is niet dat wat Hij graag wil. Het is niet naar Zijn wens. Zijn Karakter. Zijn wezen. Zijn oorspronkelijk plan. Hoe dat kan, is mij een raadsel. Maar zo begrijp ik het toch wel. In Zijn eerste plan voor de wereld kwamen geen ziekte en dood voor. Het was niet de bedoeling geweest dat de mensen ooit sterven zouden; en ook geen dieren. Lijden is nimmer de bedoeling geweest. Geen pijn. Geen verdriet. Dat zal ook met de vestiging van Zijn Koninkrijk voor eens en voor altijd uitgebannen zijn. Dat Zijn wil in dit opzicht toch geschieden mocht.

Dat Hij Zijn Koninkrijk op mocht richten in volheid,
in barmhartigheid en genade.

Wel mogen wij bidden:

Gedenk Uw Barmhartigheid.

Amen.